

**Το χωριό του καβγά
που έγινε εργαστήριο της χαράς**

Η Ειρήνη και η Φωτεινή δεν είχαν πάει ποτέ στο χωριό της μαμάς τους.

-Δεν είναι να πατήσει κανείς εκεί, η μαμά, που τη λέγανε Ευγενία, τους έλεγε. Είναι το χωριό του καβγά. Όταν πας εκεί, αρρωσταίνεις.

Η Ειρήνη και η Φωτεινή δεν ξέρανε τι θα πεί χωριό του καβγά, γι' αυτό θέλανε πολύ να πάνε να το γνωρίσουν.

Μια μέρα λοιπόν που η μητέρα τους πήγε στην κουμπάρα τους και έμεινε λίγες μέρες, η Ειρήνη και η Φωτεινή αποφάσισαν να πάνε μόνες τους στο χωριό.

Όταν έφθασαν, άκουσαν φωνές. Τρόμαξαν και ρώτησαν μια γιαγιά.

-Τι γίνεται εδώ;

Τι συμβαίνει;

Η γιαγιά όμως δεν τις άκουσε, γιατί εκείνη τη στιγμή σήκωνε μια σκούπα, πιο μεγάλη απ' αυτήν, και την κατέβαζε στον ποπό μιας άλλης γιαγιάς!

-Γιαγιά, γιαγιά, θέλουμε να σου μιλήσουμε, είπαν τα κορίτσια...

Μα η γιαγιά φώναζε πολύ και δεν άκουγε... Ύστερα πήρε μια κατσαρόλα και ετοιμάστηκε να την πετάξει στην άλλη γιαγιά!

Έτσι τα κορίτσια φύγανε και προχώρησαν προς την πλατεία.

Στην πλατεία, στο καφενείο, κάθονταν μόνον άνδρες. Σε κάθε τραπέζι του ένας, μοναχός. Όμως όλοι φωνάζανε και τα κορίτσια κατάλαβαν ότι ο καθένας έβριζε τον άλλο.

Τα κορίτσια μείνανε με ανοιχτό το στόμα, τόσο ξαφνιάστηκαν.

Έτσι φύγανε γρήγορα από την πλατεία και γυρίσανε στις γειτονιές... .

Εκεί στις πόρτες κάθονταν άνθρωποι με σκούπες και μαλώνανε. Που και που σηκώνανε ψηλά τις σκούπες και φοβέριζαν όλον τον κόσμο.

Τα κορίτσια πλησίασαν πολύ ευγενικά και φώναξαν δυνατά:

-Τι είναι εδώ;

-Το χωριό του καβγά, φωνάζανε πολύ περήφανα όλοι μαζί.

-Τα παιδιά σας πού είναι; ρώτησαν τα κορίτσια.

-Είναι άρρωστα απάντησαν όλοι μαζί οι άνδρες και άρχισαν να κλαίνε.

-Γιατί κλαίτε; ρώτησαν πάλι τα κορίτσια; Και γιατί δεν χαμογελάτε ποτέ;

-Το χαμόγελο το βλέπουμε μόνο στον κινηματογράφο.

-Το χαμόγελο δεν υπάρχει μόνο στον κινηματογράφο. Μπορεί να το έχετε όλοι.

Πώς; ρώτησαν πάλι όλοι μαζί και ανοίξανε το στόμα τους!

-Να κάνετε ωραίες οικογένειες.

-Και πώς να τις κάνουμε;

-Να παντρευτείτε, εσείς τα παληκάρια με κοπέλες. Και οι κοπέλες με παληκάρια. Να αγαπήσετε πολύ ο ένας τον άλλον και σαν έλθει η αγάπη, θα έρθει και η χαρά. Και να κάνετε πολλά παιδιά και να τους δώσετε τη χαρά σας, αμέσως μόλις τα νιώσετε στην κοιλιά της γυναίκας σας... .

Να τους τραγουδάτε, να χαϊδεύετε την φωλιά τους, που είναι η κοιλιά της γυναίκας σας, να τους τραγουδάτε, να τα πηγαίνετε περίπατο, να φιλάτε τη φωλιά τους!

Να κάνετε ευτυχισμένο το μωρό... κι έτσι όταν θα μεγαλώσει και θα βγει έξω από την φωλιά της γυναίκας σας, να ξέρει ν' αγαπάει, να ξέρει να χαίρεται και να δημιουργεί, να ξέρει να σκορπίζει την ευτυχία...

-Καμμιά κοπέλα στο χωριό μας δεν ξέρει να αγαπάει και νάναι χαρούμενη είπαν δυο παληκάρια. Οι δικές μας κοπέλες είναι άσχημες και φωνακλούδες και όλη μέρα τσακώνονται...

Αχ! Πόσο όμορφες είσθε εσείς και καλές!

Πόσο θάθελα εσένα να πάρω γυναίκα μου, εσένα να παντρευτώ, λέει το ένα παληκάρι στην Φωτεινή.

-Κι εγώ εσένα, λέει το άλλο παληκάρι στην Ειρήνη...

Αχ πες μου πως δέχεσαι να γίνεις γυναίκα μου είπαν και τα δυό παληκάρια μαζί.

Γέλασαν η Ειρήνη και η Φωτεινή και κοίταξαν τα παληκάρια στα μάτια...

Είδαν ότι τα μάτια τους δεν έμοιαζαν με των άλλων, ήταν τρυφερά και ζωηρά, πως έλαμπαν από χαρά...

-Θα γυρίσουμε κι εμείς πίσω στο χωριό μας που το λένε «Εργαστήρι» για να μιλήσουμε στη μητέρα μας να της πούμε πως θα παντρευτούμε εδώ.

Έφυγαν λοιπόν και γύρισαν πίσω στο χωριό τους το «Εργαστήρι».

Είπανε στη μαμά τους πως βρήκανε στο χωριό της, το χωριό του καβγά, δύο καλά παληκάρια για να παντρευτούν.

Η μαμά Ευγενία θύμωσε.

-Γιατί με παρακούσατε και πήγατε σ' αυτόν τον τόπο;

Πώς είναι δυνατόν να ζήσετε σ' ένα τέτοιο μέρος όπου όλοι είναι άρρωστοι;

Είσθε τρελές; Πώς θα παντρευτείτε αγόρια από κει;

Εγώ έφυγα επειδή δεν μπορούσα να ζήσω κι αγάπησα τον πατέρα σας σ' αυτό το ευγενικό χωριό...

Σας αναθρέψαμε με τον πατέρα σας με την πιο μεγάλη αγάπη για να παντρευτείτε καλούς και σοφούς ανθρώπους και να δημιουργήσετε τις πιο ωραίες οικογένειες...

Δεν θέλω να ξανακούσω κάτι τέτοιο!

Δεν θέλω να σας θυσιάσω...

-Μαμά, εσύ μας έλεγες ότι η αγάπη και η προσφορά δεν είναι θυσία, αλλά η πιο μεγάλη χαρά...

Ξέρουμε τον καϋμό σου...

Άσε μας να πάμε και ν' αλλάξουμε το χωριό σου...

-Θα το συζητήσουμε με τον πατέρα σας, είπε η Ευγενία.

Την άλλη μέρα τα δύο παληκάρια ήλθαν στο χωριό των κοριτσιών για να ζητήσουν το χέρι τους.

-Αν αγαπάς το χωριό σου θα μας δώσεις τις θυγατέρες σου...

-Θα παντρευτούμε μαμά, είπαν με μία φωνή η Ειρήνη πρώτη ?????, για να κάνουμε το χωριό σου σαν το δικό μας χωριό: «εργαστήρι» και θα το πούμε «Εργαστήρι της χαράς».

Η μαμά Ευγενία ήταν η πιο σοφή γυναίκα του χωριού. Όλοι στο «εργαστήρι» εκείνην ρωτούσαν για να βρουν λύσεις στα προβλήματά τους.

Σκέφθηκε πολύ και στο τέλος είπε:

-Πάμε να το κάνουμε το χωριό ένα εργαστήρι της αγάπης!

Πήγανε λοιπόν όλοι μαζί –μάννα και κόρες.

Γνώρισε η μαμά Ευγενία καλύτερα τους γαμπρούς και τους αγκάλιασε. Ύστερα κάνανε τους γάμους με χαρές και πανηγύρια.

Σε λίγο καιρό οι δύο αδελφές περιμένανε μωρό.

-Τώρα, είπε η μάννα, θα καλοδεχθούμε τα μωρά που μεγαλώνουν στην κοιλίτσα σας. Έτσι τα χαϊδεύαν και τους τραγουδούσαν και τους μιλούσαν όλο αγάπη.

-Όταν πηγαίνετε περίπατο, να τους δείχνετε τις λίμνες, τη θάλασσα, να τους μιλάτε για τα ψαράκια, να τους δείχνετε τον ήλιο και τα βουνά, τα λουλούδια και τα δένδρα, το φεγγαράκι και να τους τα λέτε τραγουδώντας, έτσι που να νιώθουν όλη την χαρά που μας δίνουν. Που μας δίνει η λίμνη που καθρεφτίζει το φεγγαράκι και μέσα της τρέχουνε τα ψάρια.

Να χαϊδεύετε τα παιδάκια και τους παππούδες και τις γιαγιάδες και να τους λέτε πόσο τους αγαπάτε...

Ύστερα ν χορεύετε και να λέτε στα μωρά σας ότι θα γίνουν σπουδαίοι άνθρωποι... κι ότι σας δίνουν την πιο μεγάλη χαρά στον κόσμο. Έτσι θα γεννηθούνε καταπληκτικά παιδιά!

Και γεννήθηκαν!

Δεν μοιάζανε καθόλου με τα άλλα μωρά. Τα ματάκια τους ήταν ζωηρά και λαμπερά, γυρίζανε από δω κι από κει και κοίταζαν το κάθε τι και πάντα γελούσανε.

Κοίταζαν του γονείς τους στο στόμα και στα μάτια και με τα ματάκια τους τους μιλούσανε.

Όταν τα παιδιά μεγάλωσαν πήγανε στο σχολείο και γίνανε οι καλύτεροι μαθητές και βοηθούσαν τα' άλλα παιδιά.

Στο χωριό του καβγά κανείς δεν το έκανε αυτό, μόνον μαλώνανε.

Γι αυτό, όταν μεγάλωσαν κι έγιναν άνδρες, ο κόσμος διάλεξε αυτούς να γίνουν πρόεδροι της πόλης τους.

Έτσι το χωριό απέκτησε τους πιο ικανούς, πιο καλωσυνάτους και χαρούμενους προέδρους. Κι όλοι τους θαύμαζαν...

Όμως οι γυναίκες του χωριού είχαν παρατηρήσει πώς τα μεγαλώνανε οι μανάδες τους όταν τα περιμένανε να γεννηθούν. Και σιγά-σιγά νέες κοπέλες που περιμένανε παιδί, άρχισαν να μιμούνται τις μανάδες των προέδρων.

Και κάθε μωρό που γεννιόταν είχε τα ίδια γελαστά μάτια ου μιλούσαν, έκανε πολλούς φίλους, ποτέ δεν τσακωνόταν και η δασκάλα χαιρόταν την καλωσύνη και την εξυπνάδα τους.

Σιγά-σιγά, όλο και πιο πολλά παιδιά γεννιώνταν μέσα στην αγάπη και στη μουσική και στη χαρά... κι έτσι το χωριό του καβγά άλλαζε.

Καβγατζήδες μείνανε μόνο λίγοι γέροι, μα κι αυτοί δεν είχαν τόση όρεξη, για καβγά, γιατί παντού αντηχούσε το γέλιο.

Και κάποια μέρα το χωριό έγινε το χωριό της χαράς. Τώρα ακούγονταν τα ωραιότερα τραγούδια, ο ένας βοηθούσε τον άλλον κι όλοι ήτανε φίλοι και συνεργάζονταν κι έχτισαν ξανά και οργάνωσαν το πιο όμορφο, χαρούμενο και εργατικό χωριό... και το είπανε εργαστήρι της χαράς.

Εκεί ζήσανε και οι δύο αδελφές, η Ειρήνη και η Φωτεινή και η μαμά τους, η σοφή Ευγενία, που ήτανε γιαγιά και προγιαγιά.

Ήτανε τρισευτυχισμένη. Κι έλεγε σ' όποιον συναντούσε: Τα κορίτσια μου αλλάξανε το χωριό και μάθανε στις μανάδες πώς να φέρνουν στον κόσμο σπουδαίους ανθρώπους... με ενθουσιασμό, με αγάπη, με χαρά...